

ပြည်ပိုင်မှူးအိမ်

ရန်ကုန်သူ

တောင်ကြီးသား

ရန်ကုန်သူနဲ့တောင်ကြီးသား

ပန်းနုရေ.....

နင့်ဆီရောက်ဖို့ ငါဖြတ်ကူးခဲ့တဲ့

နင့်ရဲ့ပင်လယ်က

ပန်းပင်လယ် မဟုတ်ရင်နေပါ

အလွမ်းပင်လယ် မဟုတ်ရင်နေပါ

အလွမ်းပင်လယ် မဟုတ်ရင်ဘဲ

ငါ.....

ကျေနပ်လှပါပြီ....

“ကိုစိုင်း မင်းပန်းအရမ်းကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးမျိုး....တွေ့ဖူးလား...”

အဆက်အစပ်မရှိ ထမေးသော ရန်နောင်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်
ခေါင်းခါပြဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း.....ဘာဖြစ်လို့လဲကွ....”

“ငါတို့တွေ့ထားလို့ကွ.....ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး..နေ့တိုင်း
ပန်းတစ်ပွင့်မဟုတ် တစ်ပွင့်ပန်ထားတယ်။ ပန်းမပန်တဲ့နေ့ကို မရှိဘူး...။ ပြီးတော့
သူ့ဘေးမှာပါပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကလည်း တော်တော်လှကြတယ်...”

“အဲဒီ တော့....”

ရန်နောင့်စကားကို ကျွန်တော်ထောက်ပေးဖြစ်သည်။

“သူတို့လည်း သုံးယောက်၊ ငါတို့လည်း သုံးယောက် အဲဒီ မှာ စတွေ့ကြတာပေါ့...”

တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နေရင်း ဘာစကားမှမဆိုသော သူရကလက်ဖျောက်တီးရင်း အားပါးတရ ဆိုသည်။

“မင်းတို့အကွက်တွေက ပျင်းစရာကြီး...ဒါမျိုးတွေက ဓာတ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ရိုး တောင်နေပြီ...”

အရေးမစိုက်သလိုဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင် ဒေါကန် သွားကြဟန်တူသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြရင်း ရှူးရှူးရဲရဲဖြစ်သွားကြသည်။ ရန်နောင်က.....

“အေးပါ....ငါတို့က အဲဒီ ကောင်မလေးသုံးယောက်ထဲက အလှဆုံးကောင်မလေးကို မင်းအတွက်ချန်ထားပေးတာ....စိတ်မဝင်စားရင်လည်းနေပေါ့”

“ထားလိုက်ပါကွာ ဒီကောင်က ငါကြော်မကြိုက်တဲ့ကြောင်မိုက်”

“ဘာကွ....”

ရန်နောင့်စကားကို ထောက်ခံသလိုလိုနှင့် ဘလိုင်းကြီးဆော်သော သူရ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဘာကွ ဟု ထအော်ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်လို့လား၊ အသက်ပဲ နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်....မင်းရည်းစားထားဖူးလို့လား..”

လက်ညှိုးကြီးထိုးရင်းဆိုသော သူရ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွားရသည်။ ပြော သောစတိုင်လ်က သူကပဲ ထားဖူးနေသလိုလို

ဘာလိုလို။

“နေပါဦးကွာ....မင်းတို့နှစ်ယောက်ကရော ထားဖူးလို့လား...
တစ်ဖက်သားကိုပြောချင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ကြဦး....ဘယ့်နှယ်
တစ်ဖက်သားကိုလည်း နှိပ်ကွပ်ချင်သေးတယ် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျတော့
အစွမ်းအစကမရှိဘူး။”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အနာပေါ့တုတ်ကျဆိုသလို နှစ်ကောင်သား ပို၍
ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

“မရလို့မထားတာ
မဟုတ်ဘူးကွ....အကြိုက်မတွေ့သေးလို့မထားတာ...”

“အေးလေ....”

ဆတ်ဆတ်ထိမခံသော သူရ၏ စကားကို ရန်နောင်က အေးလေ ဟု
ထောက်ခံသည်။ ပြီး..ရန်နောင်က..

“မင်းလည်း အဲဒီ ကောင်မလေးကို မတွေ့သေးလို့ပါ။ တွေ့လို့ကတော့
သဘောကျသွား မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်....ကောင်မလေးက
နှင်းဆီပန်းလေးတွေပန်လိုက်...တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ လည်း
သစ်ခွလေးတွေပန်လိုက်...တစ်ခါတလေကျပြန်တော့လည်း ဘာမှန်းမသိတဲ့
ပန်းလေး တွေ ပန်လိုက်နဲ့ အရမ်းယဉ်တာကွ...အဲနန်းဆန်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို
ပြောတာဖြစ်မယ်...”

“ညွှန်းလှချည်လားကွ...”

ရန်နောင်စကားကို ပခုံးတွန့်ရင်း ကျွန်တော်ဆိုဖြစ်သည် သူရက
လက်ဖျောက်တီးရင်း..

“ညွှန်းမညွှန်းဆိုတာ သိရအောင်...မနက်ဖြန်မနက် သူတို့လာရင် ငါ

မင်းကိုပြမယ်.. မင်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်...ငါတို့ပြောတာမလွန်ဘူးဆိုတာ မင်း လုံးဝ သဘောပေါက်သွားလိုက် မယ် Ok”

“စိန်လိုက်လေ...မဟုတ်တော့လည်း အပျင်းပြေပေါ့ကွာ”

ဆောင့်ကြွားကြွားဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင်က အောင့် သက်သက်ဖြစ်သွားကြဟန်ဖြင့် အေးပါ ဟုဆိုသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်...ကျွန်တော်သကောင့်သားနှစ်ကောင်၏ အောင့်သက်သက်အမူအရာကို ကြည့်ရင်း ရယ်ဖြစ်သည်။

“ကိုစိုင်း အမြန်ထ ငါ့ကောင်....ထ....ထ”

သူရက ကျွန်တော့်ကို လှုပ်ကာ အတင်းနှိုးသည်။

“ဘာလဲကွ....အခုမှခုနှစ်နာရီပဲရှိသေးတယ်..အစော့ကြီးထစရာလား... အေးဆေးနေစမ်း ငါအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

တိုင်ကပ်နာရီဆိုသော်လည်း တိုင်မှာမကပ်ရရှာသော နံရံပေါ်မှ နာရီကို မျက်လုံးဖြကာ လှမ်း ကြည့်ရင်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ကျွန်တော်ဆိုဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ..ပန်းကြိုက်မေ လာနေလို့...မင်းကို ပြမလို့ကွ..ထ..”

“ဘယ်က ပန်းကြိုက်မေလဲကွ...ငါ့အသိထဲမှာ အဲဒီ နာမည်မရှိဘူး...”

“အာ...မနေ့က ငါတို့ပြောတဲ့ ပန်းကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးလေကွာ..”

“ငါအရမ်းအိပ်ချင်နေတယ်ကွာ...နောက်မှကြည့်တော့မယ်...”

“ပြီးတာပဲ”

အားကြိုးမာန်တက်ဆိုနေသော သူရတစ်ယောက်
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်သွား ဟန်ဖြင့် ပြီးတာပဲ ဟု
ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုရင်း ဝရန်တာဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွား သည်။

အိပ်ရာထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း ကျွန်တော် ပြုံးဖြစ်သည် တကယ်တော့
ကျွန်တော်ထကြည့် ချင်ပါသည်။ သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသလို နည်းနည်းတော့
အင်တင်တင်လုပ်ထားနိုင်မှ တော်ရုံ ကျမည်။ သူတို့လာခေါ်တိုင်းသာ
ထကြည့်လိုက်လို့ကတော့ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဆို သလိုမျိုး
ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သာ ဝရန်းသုန်းကားဖြင့် ထလိုက်သွားမိပါက
စိတ်မဝင်စား ဘူးသာဆိုတယ်။ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်လာတာပဲ မဟုတ်လား ဆိုသော
သရော်တော်တော် အကြည့် မျိုးနှင့် ခနဲတဲ့တဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြလိမ့်ဦးမည်။

ဘာပဲပြောပြော ပွဲစကတည်းက အသာစီးရဖို့
အောင့်အီးနိုင်မှတော်ရုံကျမည်။ အခြား ကြောင့်တော့မဟုတ်။ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍
စကားဆိုလေတိုင်း ကိုယ်ကချည်း အသာစီးရအောင် အမြဲငြင်းခုန်ထားသည်မို့
အလှည့်ကျလာလျှင် ထုထောင်းတော့မည့် သကောင့်သားများ၏ ရန်ကို
ကြိုတင်ရှောင်ရှားရခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်၊ ကိုယ့်အတတ် ကိုယ်စူး ဆိုတာ ဒါများလားတော့
ကျွန်တော်မသိ.. ထကြည့်ချင်နေတာကတော့အမှန်ပင်...”

“မျက်မှန်းတော့ တန်းမိနေပြီကွ...ဘယ်လိုဝင်ရောရင်ကောင်းမလဲ သူရ”
“ငါလဲ အဲဒါပဲစဉ်းစားနေတာ...”

ရန်နောင့်အမေးကို သူရကတွေးတွေးဆဆဖြင့် ဖြေသည်။

သကောင့်သားနှစ်ကောင် အမေးအဖြေလုပ်နေကြသည်ကို နားထောင်ရင်း အိပ်ရာထဲမှ နေ ကျွန်တော်ပြီးဖြစ်သည်။

“စံပယ်တင်မဲ့နဲ့ ကောင်မလေးက ငါတို့အခန်းနဲ့မျက်စောင်းထိုးတိုက်ရဲ့ နှစ်လွှာမှာနေတာ ကွ”

“အေး ငါပြောတဲ့ပါးချိုင့်နဲ့ကောင်မလေးကည်း အဲဒီ အခန်းရဲ့အပေါ်ထပ် သုံးလွှာမှာနေတာ၊ ဒါနဲ့ ဟိုကောင့်အတွက် ချန်ထားပေးတဲ့ မိပန်းကြိုက်က ဘယ်ကနေ ပေါ်ပေါ်လာတယ်မသိဘူး ကွနော်....ထွက်လာရင်တော့ အမြဲတမ်းသုံးယောက်အတူတူချည်းပဲ”

“အေးက ခုနစ်နာရီဝန်းကျင်ဆိုရင် ပုံမှန်ထွက်လာကြတယ်... ဧကန္တတော့ သင်တန်း တစ်ခု ခုတက်နေတာ ထင်တယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နေ့ခင်းပိုင်းလောက်ဆို ပြန်လာတတ်ကြတယ် ကွ..အလုပ်သွားလုပ်တာဆိုရင်ကွာ ညနေပိုင်းမှပဲ ပြန်လာမှာပေါ့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း..”

နှစ်ကောင်သားပြောလိုက်၊ ထောက်ခံလိုက်လုပ်နေကြသည်ကို အိပ်ရာထဲမှနေ နားထောင် ရင်း ကျွန်တော်စချင်လာသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဝါဝါမြင်တိုင်း ရွှေထင်နေကြတော့တာပဲ။ မိန်းကလေးချော ချောလှလှမြင်တာနဲ့ အပျိုမှန်းမသိ အအိုမှန်းမသိ ငမ်းကြောထမယ်ဆိုတာချည်းပဲ။ ဣန္ဒြေလေး သိက္ခာလေးလည်း ရှိကြပါဦးကွ..တစ်ခါတည်း မနက်အစော့ကြီး ဆူညံပွက်လောကို ရိုက်နေ တော့တာပဲ တောက် ငါနဲ့များ ကွာပါ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင်က အီးမှန်ထားသော

မျက်နှာမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်သည်။ ပြီး သူရက...

“ဘာကွာတာလဲ...လုပ်စမ်းပါဦး..”

သူရ၏ အီလည်လည်အမူအရာဖြင့် မေးသောအမေးကို
ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ..

“ဖြေရမှပျင်းစရာကောင်းတယ်..ဟူသောသဘောဖြင့် ဝါး
ခနဲအကြာကြီးလုပ်ကာ သမ်းပြပြီး တော့မှ”

“ကွာတယ်ဆိုတာက ဒီလိုကွာ“

“အင်း...ဆိုစမ်းပါဦး..”

စကားကိုအစပျိုးမည်ကြံရုံရှိသေး အင်း ဆိုစမ်းပါဦး..ဟုဆိုရင်း
ရန်နောင်က သူ့အိပ်ရာပေါ်မှ သားရေခါးပတ်ကို လှမ်းယူပြီး
ကျွန်တော့်ဆီလူမိုက်စတိုင်လ်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။ သဘောက
စကားပြောမှားလို့ကတော့ သာရေခါးပတ်စာကျွေးမည် ဆိုသည့်သဘော...။

“ဆက်ပြောလေကွာ ဘာဖြစ်လို့ရပ်နေတာလဲကွ..”

သူရကပါ သူ့ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ လိမ္မော်သီးကို မြှောက်ကာ၊
မြှောက်ကာဆော့ရင်း လူ ကြမ်းစတိုင်လ်ဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

သဘောက ကျွန်တော့်စကားများ သိပ်အချိုးမပြေလျှင် လိမ္မော်သီးဖြင့်
လှမ်းဆော်မည့် သဘော။

“ဟိုကွာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ...ငါနဲ့ကွာတယ်ဆိုတာက
မင်းတို့နှစ်ကောင်က မိန်းမမြင်ရင် ငမ်းငမ်းတက်..”

“ဘာကွ ဆက်ပြောစမ်း”

ကျွန်တော့်စကားပင် မဆုံးသေး ရန်နောင်က ဘာကွ ဆက်ပြောစမ်း

ဟုဆိုရင်း မှောက် အိပ် နေသော ကျွန်တော့်ခြေသလုံးကို
ဖျန်းခနဲနေအောင်ရိုက်သည်။ သိပ်အနာလှကြီးမဟုတ်သော် လည်း၊ အမလေးဗျ ဟု
ရိုက်သမားကျေနပ်အောင် အော်ပေးဖြစ်သည်။ ပြီး...။

“ငမ်းငမ်းတက်မဟုတ်ကြဘူးလို့ ပြောမလို့ကွာ။ တစ်ခါတည်း
မိန်းမရှေ့ဖြတ်သွားတာ မြင် ရင် တစ်ချက်ကလေးမှ လှန်မကြည့်ဘူး...”

“ဘာလှန်မကြည့်တာလဲကွ”

“မျက်လုံးကိုပြောတာပါကွာ...မျက်လွှာလေးကိုချပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုပဲ
နေတတ်ကြ တာပါ။ ငါပဲ တစ်ခါတည်း မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်ရင်...”

“လှန်လည်းကြည့်တယ် ဖြဲရဲပြီးတော့လည်း ကြည့်တယ်
ပြုပြပြီးတော့လည်းကြည့်တယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

သားရေခါးပတ်ဖြင့် ရွယ်ကာမေးသော ရန်နောင့်စကားကို ဟုတ်ပါတယ်
ခင်ဗျာဟု ကျွန်တော် ရွဲ့တဲ့ဆိုဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ သူရကပါ တဟဲဟဲ
သဘောကျရယ်ရင်း..

“အေး မြမြမှတ်ထား ငါတို့နှစ်ယောက်က လူန္ဒေရှိရှိ
သိက္ခာရှိရှိနေတဲ့ကောင်တွေ မင်းကျ တော့ ကုတ်ကမြင်း ဆတ်ဆလူး မိန်းမမြင်ရင်
နန့်နန့်တက်နေတဲ့နှာဘူး..”

“ဘာ...ကွ”

ဘာကွ ဟုဆိုရင်း ကုန်းရုန်းထသော ကျွန်တော့်ကို ရန်နောင်က အထမခံ
ကျွန်တော့်ခါးကို ကမန်းကတန်း တက်နင်းကာ ထားသည်။ ပြီး...

“ဟကောင် ဝန်ခံမလား...ခါးပတ်စာ အကျွေးခံမလား ကြိုက်တာရွေး”

“အဲဒါတော့ မင်းတို့မတရားဘူး...Sorry ပဲ...အမှန်ကိုပြောရမယ်ဆိုရင်
နှစ်ယောက် တစ် ယောက်မကလို့ အယောက်နှစ်သိန်းနဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါစေ

မပြောဘူးကွ မှတ်ထား”

အနင်းခံထားရသည့်ကြားက ကြိုးအော်သော ကျွန်တော့်ကို
ရန်နောင်က..

“အေးလေ မင်းမပြောလဲ

ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး...မင်းဟာတဏှာရှုနှာဘူးတစ်ယောက်ဆိုတာ
ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့နေတဲ့ လူရိုးလေး ငါနဲ့သူရနဲ့က သတ်မှတ်ထားပြီးသားပဲ။ ငါတို့က
အမှန်တရားရဲ့ ဘက်တော်သားပီပီ၊ အမှန်တရားဘက်က
ရဲရဲရင့်ရင့်ရပ်တည်သွားမယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သူရ”

ရန်နောင်အမေးကို သူရက စပ်ဖြဖြဖြင့် အေး ဟု ထောက်ခံသည်။

“အမှန်တရားရဲ့ ဘက်တော်သားတွေဟုတ်လား...ဟားဟားဟား
လို့တောင်မရယ်ချင်ဘူး.. ဘယ့်နှယ် အစောကြီးထပြီး ကောင်မလေးတွေအလာကို
စောင့်ပြီးငမ်းတဲ့ မင်းတို့ကျတော့ဣန္ဒြေ သိက္ခာနဲ့နေတဲ့ လူရိုးတွေ၊ အိပ်ရာထဲမှာပဲ
အေးအေးဆေးဆေးအိပ်နေတဲ့ ငါ့ကျတော့ တဏှာရှု၊ နှာ ဘူးဟုတ်လား။
တော်တော်လည်း တရားတဲ့အမှန်တရားရဲ့ဘက်တော်သားတွေပါလား”

“ဟ ငါတို့ကောင်မလေးကိုကြည့်တယ်ဆိုတာက

လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို သမားရိုးကျ၊ သမာသမတ်ကျကျ
ရိုးရိုးလေးကြည့်တာကွ...မင်းလိုမျိုး အိပ်ရာထဲက မထတမ်း သူများသားပျို
သမီးပျိုအကြောင်းကိုပဲ တွေးတောကြံစည်နေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့က
ရိုးရိုးကျင့်ပြီး မြင့်မြင့် ကြံတဲ့ကောင်တွေကွ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ငါတို့က
မကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် အင်မတန်သန့်ပြီး ရှာမှရှား တဲ့ လူရိုးလေးတွေ။
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား...ရန်နောင်..”

“သိပ်ဟုတ် အားကြီးဟုတ်”

သူရ၏ စကားကို ရန်နောင်က လူရွှင်တော်စတိုင်လ်ဖြင့်

မျက်ခုံးကိုပင့်ကာပင့်ကာ လုပ်ပြ ရင်း ထောက်ခံသည်။

သူတို့ကိုသူတို့ သူတော်ကောင်းကြီးတွေလုပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ဇွတ်ကြီး မသူတော်လုပ် ခိုင်းနေသော သကောင့်သားနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် အော်ရယ်ဖြစ်သည်။

“တွေ့လား တွေ့လား လူကြီးရှက်တော့ရယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွ။ ကြည့်ပါလား...မှန်တာ အပြောခံရတော့ မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်ဖြစ်နေတာ...တဟီးဟီးနဲ့ နည်းနည်းလေးမှကို လူ့န္ဒြေမရဘူး နန့် နန့်ကိုတက်နေတာပဲ လူဆိုး”

သူရက ကတော်စတိုင်လ်ဖြင့် ရှောက်သီးဆေးပြားသည်လေသံဖမ်းပြီး ကျွန်တော့်ကိုဆို သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် သူရ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ရော၊ ရန်နောင်ပါ အားရပါးရ အော်ရယ် ဖြစ်ကြသည်။

“သုံးယောက်စလုံးက တောင်ကြီးသားတွေလို့ပြောတာပဲ။ ကိုရီးယားမင်းသားလိုလို ဘာလို လိုနဲ့ စတိုင်လ်တွေကတော့ မဆိုးဘူး။”

“ဟိုတစ်နေ့က သူတို့တိုက်မြေညီထပ်က အစ်မ တစ်ယောက်ပြောတာကတော့ သူတို့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး မြို့ထဲမှာ ကွန်ပျူတာအရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်တဲ့ ဆိုင်နာမည်တောင် ပြောသေးတယ်... ငါမှတ်ထားတဲ့ကြားက မေ့သွားပြီဟာ...နေစမ်းပါဦး”

‘ကိုရီးယားမင်းသားတွေနဲ့ တူတယ်ဆိုသောမူယာ၏ စကားအဆုံးမှာ ကေသီက မေးစေ့ကို လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ကာ ပွတ်ရင်း နေစမ်းပါဦး ဟုဆိုကာ စဉ်းစားခန်းကိုဖွင့်သည်။

“ငါကတော့ သတိကိုမထားမိဘူးဟယ်”

ပေါ့ရွှင်ရွှင်ပင်ဆိုဖြစ်သော သူမ၏ စကားကြောင့်

မူယာမျက်လုံးကြီးပြူးကာ...

“အံ့ပါရဲ့ဟယ်...ဒီသုံးယောက်ကိုလေ

ဒီတစ်လမ်းလုံးကသိတယ်..ရုပ်ကလေးတွေက လည်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးတွေ...

စတိုင်လ်တွေကလည်းမိ၊ သောက်စားမူးရူးနေတာကလည်း မရှိတော့..ဟိုဟာ

ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်ဆိုတာမျိုးပေါ့ဟာ...။ လမ်းထဲက ကောင်မလေး

တွေကိုမေးကြည့်...အဲဒီ သုံးယောက်ကို မသိဘူးဆိုတာ မရှိဘူး...”

“အဲဒီ လောက်တောင်ပဲလား..”

“ဒီထက်တောင်ပိုသေး”

သူမ၏ ငေါ့တော့တော့အမေးကို ကေသီက ဒီထက်တောင်ပိုသေး ဟု
ဝင်ကာဆိုသည်။ ပြီး ကေသီကပင် သူမကိုကြည့်လျက်...

“ဒီမှာ ပန်းနု...မပြောမရှိနဲ့..အဲဒီ သုံးယောက်ထဲက

ဘယ်နှစ်ယောက်လည်းတော့မသိဘူး၊ ငါတို့သင်တန်းသွားတဲ့အချိန်ဆို

ဝရန်တာကနေ ခိုးခိုးကြည့်နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်..ဘာဖြစ်လို့

လဲဆိုတော့..ငါတို့ထွက်တဲ့အချိန်မှပဲ သူတို့လည်း ထွက်ထွက်လာတာ...”

“ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ် ငါလည်းသတိထားမိတယ်..ဒါပေမယ့် ရှိစုမဲ့စု

သိက္ခာလေးတွေ ကျကုန်မှာစိုးလို့ မော့တော့မကြည့်ဖြစ်ဘူး..ဒါပေမယ့်

သေချာပါတယ်..ငါတို့ထွက်တဲ့အချိန်မှာ တစ်လမ်းလုံးကြည့်စရာဆိုလို့

ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မီးမှ ငါမတွေ့ဘူး...လမ်းပေါ်မှာ လူက ကျဲတဲတဲရယ်။

ကြည့်တဲ့လူတော့မသိဘူး..အကြည့်ခံရတဲ့လူကတော့ ခြေလှမ်းတွေတောင်ပျက်

ချင်ချင်ပဲ...အဟက်...”

မူယာက ပြောင်ချော်ချော် အမူအရာဖြင့်ဆိုရင်း ‘အဟက်’ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်ရယ် သည်။

“မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နေမှန်းမသိဘူး...နုတ်ခမ်းတွေက နာနေကြပြီပေါ့...”

ပြီးစစဖြင့်မေးသော သူမ၏ အမေးကို မူယာနှင့်ကေသီတို့နှစ်ယောက်စလုံးက လက်ညှိုး ကိုယ်စီကိုက်ရင်း ပြောင်စပ်စပ်နှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

“နင်တို့ကြည့်ရတာ ရည်းစားမထားချင်ကြသေးတဲ့ပုံပဲ..”

ရွဲ့တဲ့တဲ့ဆိုသော သူမ၏ စကားကြောင့် မူယာက မျက်နှာကို တမင်ချိုရင်း...

“ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ ရည်းစားမထားဘဲ နေလာတာဟဲ့။ ဒီလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ် အချိန် မျိုးမှာမှ ရည်းစားမထားရင် ဘယ်အချိန်သွားထားမလဲ”

“ဟုတ်တယ်...မိကေသီလည်းပဲ မူယာ့လိုပဲ တွေးထားတယ်...”

ရွတ်နောက်နောက်တွေ လျှောက်ပြောနေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း သူမ ရယ်ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကေသီးရော။ မူယာပါ ချဉ်းကပ်သူတွေ ဒုနဲ့ဒေးကြားမှပင် ရည်းစားမထားခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

“ငါတော့ မောင်းတင်ထားတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောရဲတဲ့လူ ပြော ကြည့်..အကျ..လက်မောင်းပင့်ပြီးတော့ကို...”

“ပါးရိုက်ပစ်မှာလား..”

ကေသီက အကျ..လက်မောင်းကို တကယ်ပင့်ရင်းဆိုသောအဆိုကို

မူယာက ပါးရိုက်ပစ်မှာ လား ဟု ဝင်ထောက်ပေးသည်။ ကေသီက
ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပင်...

“အေး ရိုက်ပစ်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် သူမ ဝင်မေးဖြစ်သည်။ ကေသီက..

“အခုမှ ပြောရလားဆိုပြီးတော့ ပြောတာနောက်ကျလို့ ရိုက်မှာ..”

ပြောရင်း ကေသီက တဟီးဟီးဖြင့်ရယ်သည်။ မူယာက...

“အေး ငါလည်းပဲ ကြိမ်းထားတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး

ရည်းစားစကားပြောရဲတဲ့လူ ပြောကြည့်.. မိမူယာတို့ကလည်းပဲ

အကျ..လက်မောင်းပင့်ထားပြီးသား...”

“ပါးရိုက်ဖို့ပဲလား...”

ကေသီက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ပင် စကားကိုဝင်ထောက်သည်။

မူယာက...

“ဟင့်အင်း...လက်ချိတ်ပြီး တစ်ခါတည်းလိုက်သွားမလို့”

သုံးယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ကေသီက...

သူမကိုပုခုံးဖြင့်အသာတွန်းရင်း ရယ်ကြဲကြဲ ဖြင့်...

“ဟဲ့...ပန်းနု...နင်ကျတော့ရော...အကျ..လက်မောင်းပင့်မယ့်

အစီအစဉ်မရှိဘူးလား..”

“အမလေး ငါတို့ကမှ အကျ..လက်မောင်းပင့်နေဦးမယ်။ သူက

အကျ..လက်မောင်းတောင် ပင့်မနေဘဲ တည်ခါးတည်းလိုက်သွားမယ့်ရုပ်...”

ကေသီအမေးကို သူမ မဖြေခင်မှာပင် မူယာက ဝင်၍ ဖြေသည်။

ဘာစကားမှမဆိုဘဲ ရယ် နေသော သူမကိုကြည့်ရင်းကေသီက

“သူလည်း အကျလက်မောင်း မပင့်ပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပင့်မှာပါ...”

“ဟဲ့...ဘာပင့်မှာတုံး...”

“မျက်ခုံးလေ....မျက်ခုံး”

“တော်ပါသေးရဲ့ မျက်ခုံးမို့လို့...ဒါနဲ့ဘာကိစ္စ မျက်ခုံးက ပင့်ရတာ တုံး...”

“ဘယ်တော့လဲ...ဘယ်တော့လဲ...ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဟာ...ဒီလိုမျိုး...”

ပြောရင်း ကေသီက မျက်ခုံးကိုပင့်ပြသည်။ ကေသီ၏ အိုဗာအက်တင်ကိုကြည့်ရင်း သူမ ရော၊ မူယာပါ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“တော်စမ်းပါဟယ်...ငါတို့သုံးယောက် ပြောနေတာတွေများ တစ်ယောက်ယောက်က ကြား သွားရင် အလကားထင်နေပါဦးမယ်...”

“အာ...တကယ်ထင်နေပါဦးမယ် လုပ်ပါ..”

“ဪ...အေး...Sorry အဟီး...”

သုံးယောက်သား ရယ်မောဖြစ်ကြပြန်သည်။

ရယ်မောခြင်းသည် အမှန်တကယ်တော့လည်း အသက်ရှည်စေရုံသာမက နုပျိုခြင်းကိုပါ ပေးစွမ်းနိုင်သည်ကိုး...။

“အဲဒီ ကောင်မလေးက ပန်းအမြဲတမ်း ပန်တယ်ကွ။

ငါသတိထားမိသလောက်ကတော့ ပန်းမပန်ဘဲ အပြင်ထွက်တဲ့ရက်ကို မရှိဘူး။”

သူရက သူ၏ ခုတင်ပေါ်မှနေ လှမ်း၍ ဆိုသည်။ အလယ်ခုတင်မှာ အိပ်သော ရန်နောင် ကလည်း...

“ယတြာချေနေတာများလား...မသိဘူးကွနော်”

“ပန်းစားဘီလူးမ မယ်ကုဝဏ်ဝင်စားထားလားမှ မသိတာကွာ...

ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား ပန်းစားဘီလူးမ...မယ်ကုဝဏ်လေ...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သရဲကြောက်တတ်၍

အလယ်ခုတင်မှာအိပ်သော ရန်နောင်က ငေါက်ခနဲထထိုင်သည်။ ပြီး...

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ...ဘယ်ကဘီလူးမရမှာလဲ။

ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်းလည်း မသိ ဘူး။”

“အေး ဘီလူးမမဟုတ်ရင်လည်း ဥစ္စာစောင့်မလား ဘာလားတစ်ခုခုပေါ့။

ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား...သိုက်ကလာတာတို့ ဘာတို့...တစ်ခါတည်း

လပြည့်ညဆို ဆံပင်ဖားလျားကြီးချပြီး တော့...”

“တော်...တော်စမ်းပါ ကိုစိုင်းရာ...”

ဒီအရွယ်ကြီးရောက်သည်အထိ တစ်ယောက်တည်း

ညအပြင်မထွက်ရဲသော ရဲနောင် တစ်ယောက် ပန်းတွေကျုံ့သွားရင်းကဆိုသည်။

မီးရောင်မှိန်ပျပျသာ ထွန်းထားသော မှောင်မည်း နေသည့်အခန်းထဲမှာ အသံတွေက တိတ်ဆိတ်ကာသွားသည်။ နာရီသံတချက်ချက်မှတစ်ပါး အခြားအသံဗလံများ မရှိ။

“ပြောလို့မရဘူး...အခုတောင် ငါတို့အခန်းထဲရောက်ချင်ရောက်နေမှာ...”

မီးလောင်ရာလေပင့်ဆိုသလို သူရက ကြောက်နေသော ရန်နောင့်ကိုဖြ၍

ခြောက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သော ခွေးတစ်ကောင်၏ အသံကြောင့် ရန်နောင်တစ်ယောက် ကြောက်သွေးတွေ တက်လာသည်ထင့်၊ သူ့ခေါင်းရင်းမှမီးခလုတ်ကိုပါ ဖွင့်ပစ်သည်။

ဖျတ်ခနဲ လင်းလာသော မီးကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ စူးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“အာ ဘာလုပ်တာလဲကွ..”

“ခွေး အူနေတာမကြားဘူးလား။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းကြီးထဲမှာ ကြက်သီးထစရာကြီးကွ။ မီးဖွင့်ထားတော့ ခွေးဘယ်လောက်အူအူ ကိစ္စမရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ။ ဟုတ်ဘူးလား။”

သူရ၏ အမေးကို ရန်နောင်က အကျယ်တဝင့်ရှင်းသည်။

“မီးဖွင့်ပြီးတော့ မအိပ်တတ်ဘူးကွ။ ခုပိတ်စမ်း အလကား ကြောက်စရာမရှိ ကြောက်နေ တယ်။ ဘယ်လိုကောင်မှန်းကို မသိဘူး။”

ပွစိပွစိ ရွတ်နေသော ကျွန်တော့်စကားကို ရန်နောင်က မကြားယောင်ပြုသည်။

“ဟကောင်ရန်နောင် ကိုစိုင်းပြောနေတာ မကြားဘူးလား...ငါလည်း မီးလင်းနေရင် မအိပ် တတ်ဘူး။ ပိတ်ပိတ်ဘာသရဲမှမလားဘူး...ဒီအချိန်သူတို့လည်း အိပ်လောက်ပြီ”

“အာခွေးတွေ အူနေတာမကြားဘူးလား ခွေးတွေက အကြောင်းမဲ့သက်သက် မအူတတ် ဘူးကွ...ဟောဟော အူပြန်ပြီ... ကြားတယ်မဟုတ်လား...”

သူရ စကားကို ရန်နောင်က စောဒကတက်သည်။

“ကြားနေရင် မကြားချင်ရင် နားပိတ်ထားလိုက်ပေါ့ကွာ”

“အေး မင်းတို့လည်း အလင်းရောင်လင်းနေရင်
မျက်လုံးမှိုက်ထားလိုက်ပေါ့ကွ..”

ကျွန်တော့်စကားကို ရန်နောင်က ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“ဟ မျက်လုံးမှိုက်ထားပေမယ့် မီးလင်းနေတာကြီးက သိသာတယ်ကွ...”

“အေး ငါလည်း နားပိတ်ထားပေမယ့် ခွေးအူသံမဟုတ်ရင်တောင်
တချွတ်ချွတ်အသံတွေ ကြားနေရတယ်ကွ..”

သူရ လှမ်းအော်သည်ကို ရန်နောင်က ကန့်လန့်တိုက်သည်။

“တောက်...သူရဲကောင်း ဟာကျူးလီသေလို့ ဝင်စားထားတာလား
မသိဘူး...ဒီလောက် ကြောက်တတ်နေရင် ထဘီဝတ်ထားပါလား..”

ဒေါကန်ကန်ဖြင့်ဆိုသော သူရ၏ စကားအဆုံးမှာ
သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့်ထမေးသော ရန် နောင်၏ အမေးကြောင့်
ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွားရသည်။ သူမေးလိုက်ပုံက...

“ထ ထဘီဝတ်ထားရင် နာနာဘာဝတွေ ကပ်လို့မရဘူးပေါ့...အဲဒီ
လိုလား...”

“အာ...အဲဒီ လိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး...”

ထဘီဝတ်လို့များ နာနာဘာဝတွေ ကပ်၍ ပြု၍ မရရိုးမှန်ပါက
ဆရာသမား ရန်နောင် ထဘီ ဝတ်အိပ်မည့်သဘောရှိသည်။

“ပန်းနဲ့ နှင့်ဘာသာနှင့်စတိုင်လ်ထွင်တာ ကိစ္စမရှိဘူး
ငါ့သစ်ခွတွေကိုတော့ မျက်စောင်း မထိုးနဲ့နော်...ငါ့ပန်းတစ်ပွင့်ပျောက်တာနဲ့ နင်နဲ့ငါ

အသိပဲ”

ဘလိုင်းကြီး ထကောနေသော စန္ဒီကိုကြည့်ရင်း သူမနည်းနည်းတော့ စိတ်လေသွားရ သည်။

“ဘာ....ငါ့သစ်ခွလဲ...နင် ဝယ်လာတဲ့သစ်ခွပင်က လက်ချိုးရေလို့တောင်ရတယ်...လာဖိန့် မနေနဲ့...ပြီးတော့ နင့်အပင်တွေလည်း ငါရေလောင်းထားပေးလို့ အသက်ရှင်နေတာ။ နင့်လိုသာ ဆို သေတာကြာပြီ။ မြေဩဇာဆေးလေး ဘာလေး ကျွေးဖို့နေနေသာသာ ရေတောင်လောင်းဖူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အသံကောင်း ဟစ်မနေနဲ့...”

ကင်ခနဲပြန်၍ ဆိုသော သူမ စကားကြောင့် စန္ဒီတစ်ယောက် အောင့်သက်သက်ဖြင့် ငြိမ် ကျသွားသည်။ အတန်ကြာတော့မှ...

“တစ်နေ့တစ်နေ့ လမ်းထွက်ရင်ပန်းပန်ရတာ အမော။ ပန်းပန်တဲ့စတိုင်လ်တွေက ကျောက် ခေတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ ပန်းနဲ့ရဲ့။ နင့် Idea တွေက ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေပြီ။ ကြည့်လဲထွင်ဦး..တော် ကြာ...စိတ်ရောဂါအထူးကုဆီ သွားနေရဦးမယ်..”

မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့်ဆိုနေသော စန္ဒီကိုကြည့်ရင်း သူမတင်းလာသည်။ ကြည့်ဦး သူမ၏ သူငယ် ချင်းများဖြစ်သော မူယာနှင့်ကေသီတို့ရှေ့မှာမှ မဆီမဆိုင်လာပြီး ဒေါက်ဖြုတ်နေသည်။

“အေး...ငါက စိတ်ရောဂါအထူးကုဆီ သွားပြတဲ့အချိန်ကရင် နင်က စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆေးရုံမှာ အတွင်းလူနာအဖြစ်နဲ့ တက်နေရလောက်ပြီ။ နင် သူတစ်ဖက်သားကို လိုက်ကြည့်ပြီး ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေရတာ မပျင်းဘူးလား။ သိပ်အားနေရင်လည်း တရားလေးဘာလေး ထိုင် စန္ဒီ။ မကောင်းမြင်စိတ်များလွန်းလို့ နင်ဂေါက်သွားနိုင်တယ်...”

“မကောင်းမြင်တာမဟုတ်ပါဘူး...နင်တစ်နေ့ပန်းတစ်မျိုးပန်ပြီး

စတိုင်လ်ထွင်နေမယ့်အစား ဘုရားလှူလိုက်ပါလား။ ကိုသိုလ်ရအောင် အလကားရှူးကြောင်ကြောင်နဲ့။ ပန်းမကုန်ကုန်အောင် လုပ်နေတယ်။ ပေါလည်းပေါရဲ့ပါ...”

စန္ဒီက သူမကို ပိုးစိုးပက်စက်ကြီးဆိုရင်း သူမအခန်းထဲမှ ထွက်ကာသွားသည်။

“ဟဲ့...ငါ့လောက်ဘုရားပန်းလှူတာငါပဲရှိတယ်... ဘုရားခန်းထဲမရောက်တဲ့ နင်ကတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ ဒီဦးမရဲ့”

ကမန်းကတန်းအော်လိုက်သောစကားကို စန္ဒီက မကြားယောင်ပြုကာသွားသည်။ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သွားသော စန္ဒီကိုကြည့်ရင်း မူယာနှင့်ကေသီက ပခုံးကိုတွန့်ကြသည်။မနိုင်ဘူး ဆို သည့်သဘော။

“နင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း တည့်တယ်ကိုမရှိဘူး”

“ဟုတ်ပ...အမြဲတမ်းကိုက်နေ...အဲလေ ဖိုက်နေတာချည်းပဲ”

“ငါက မဖိုက်ရပါဘူးဟယ်....မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ

သူကချည်းအမြဲတမ်းအပြစ်ရှာနေတာ။ အားရင် ပြဿနာရှာဖို့ ငါ့အခန်းကိုလာပြီး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သုံးခေါက်လောက်ကို လာတာ”

“ဪ...နင်ကလည်းသူ့ညီမလေးကို ချစ်လွန်းလို့မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လို့ လာလာကြည့်နေတာ နေမှာပေါ့။ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး တစ်မိမိမိမိကြည့်...နဖူးက ခြေဖျားထိအောင် ချစ် တယ် ဆိုတဲ့ ဖိုးကာ သီချင်းလိုမျိုး”

ကေသီစကားကြောင့် သူမတို့သုံးယောက်ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ပါးသေးတယ်လေဟာ မျက်စိအောက်က ပျောက်မသွားနဲ့ဦး... တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီးကြည့်.. တဲ့ သူလည်းသူ့ညီမကို အဲဒီ သီချင်းထဲကလို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်တာနေမှာပေါ့”

မူယာက ထိုသို့ဆိုရင်း ရယ်ပြန်သည်။

“နင်ယောက်ျားရသွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

ကေသီ၏ စကားကြောင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟု သူမမေးဖြစ်သည်။

“ဪ...အခုလိုမျိုးတစ်နေ့သုံးခါလောက် သူ့ညီမကို ဝင်ဝင်ကြည့်နေရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ...”

“ဟဲ့....တံခါး Lock ချထားလိုက်မှာပေါ့။ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့”

သူမ ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာပင် မူယာက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဝင်၍ ဖြေသည်။

“သူက အပြင်ကနေ ညီမလေးရေဆိုပြီး တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုပြီးခေါ်နေရင်ကော...”

မူယာ့ကို ကေသီက မျက်ခုံးပင့်ရင်းမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်...မဖွင့်မချင်း တဒုန်းဒုန်း လုပ်နေရင် ဒုက္ခ။ မထူးပါဘူး...ပန်းနုရယ်.. ယောက်ျားရရင် ဒီအိမ်မှာကို နေမနေနဲ့တော့။ အိမ်သာ ခွဲနေပစ်လိုက်။ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

မူယာ့စကားကြောင့် သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ထရယ်ဖြစ်သည်။

“ယောက်ျားယူရမယ့်အကြောင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ ဝမ်းသာအားရရယ်နေလိုက်တာ ပါးစပ် ကိုမစိတော့ဘူး”

ဟု ကေသီက ရွဲ့တဲ့ဖြင့် ဆိုသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်...မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နေမှန်းမသိဘူး နင်တို့က နှုတ်ခမ်းကြို နာနေ ကြတာကို တွေးမိလို့ပါ။ ဘယ့်နှယ် ငါ့မှာတော့ယောက်ျားယူဖို့ နေနေသာသာ ရည်းစားတောင် ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့...မရှိရင်ထားပေါ့...”

“ထားပါဘူး ဘာကိစ္စထားရမှာလဲ...သမီးက

အခုမှအသက်ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ။ အဲဒီ ကိစ္စတွေ မစဉ်းစားသေးပါဘူး။
အနုပညာလုပ်ငန်းတွေကိုစိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်ဦးမယ်။ ပရိသတ်တွေ ကိုသမီးက
အများ ကြီးပေးဆပ် ဦးမှာ”

“ဟဲ့....အဲဒါ ဓာတ်ရှင်မင်းသမီးတွေ အင်တာဗျူးတွေမှာပြောဖို့

အလွတ်ကျက်ထားကြတဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်ဟဲ့။ နင်နဲ့ဘာဆိုလို့တုံး...”

သူမ၏ ပျောင်ပျောင်ချော်ချော်စကားကို ကေသီက မျက်လုံးကြီးပြူးရင်း
အမေးရှိသည်။မူ ယာက အေးလေ ဟု ထောက်ခံသည်။

“ဪ...ဒီမေးခွန်းနဲ့ ဒီအဖြေနဲ့က ဖော်ဖြူလာလိုဖြစ်နေတာကိုး....”

“ပေါ့ပါ့...”

မူယာက သူမ၏ စကားကို အထက်ပါအတိုင်း ကောက်ချက်ချသည်။

“ဒါနဲ့စကားမစပ်..နှင့်ရဲ့အစ်မရော...ယောက်ျားမယူသေးဘူးလား...

ကြည့်ရတာ ဒီအိုဗာ တင်းမကို ဘယ်သူမှမကြိုက်ကြဘူးနဲ့တူပါတယ်”

ကေသီက လေသံကိုနှိမ့်ရင်း မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ဆိုသည်။

“ရည်းစားတွေတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထားနေတာပဲ။

သူပြောတာကတော့ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတဲ့ ယောက်ျားမှယူမှာတဲ့။ သူက
တော်တန်ရုံအဆင့်လောက်ကို စိတ်မဝင် စားတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့....အမြင့်ကြီးတွေမှ
မှန်းတာ...”

သူမ၏ အဆိုကြောင့် ကေသီးနှင့်မူယာက အဲဒီ လိုလား ဟု

ခန့်တွဲတဲ့ဆိုသည်။

“ဪ...အဲဒီ လိုလား...”

“အေး...အဲဒီ လိုကွ...အဲဒီ လို...”

“ဒီလမ်းထဲမှာပဲ နေတယ်ဆိုသော ရန်နောင်၏ စကားကို သူရက
ဪ...အဲဒီ လိုလား ဟု အမေးရှိသဖြင့် ရန်နောင်က အဲဒီ လို ဟု ပြန်ဖြေသည်။”

“သူ နာမည်က ပန်းနုတဲ့။ သူ့မှာ အစ်မတစ်ယောက်လည်း
ရှိသေးတယ်...”

“သူ့အစ်မ နာမည်က ပန်းဥမဟုတ်လား...”

ရုတ်တရက်ထ၍ ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရန်နောင်က အာ
ဘယ်ကလာဥရမှာလဲ ဟု ခေါင်းခါ၍ ဆိုသည်။

“ဒါဆို ပန်းနုရဲ့အစ်မက ပန်းတုပဲဖြစ်မယ်...”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ထ၍ ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကို ရန်နောင်က...

“အသာလေးနားထောင်စမ်းပါကွာ...မနောက်စမ်းပါနဲ့ကွဟုဆိုသည်။

ပြီး...”

“သူ့အစ်မနာမည်က စန္ဒီတဲ့...”

“ဟ ဘယ်လိုကြီးတုံး။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း နာမည်က
တခြားစီကြီးပါလား...”

သူရက ခေါင်းကုတ်ရင်းဆိုသည်။

“အေး နာမည်မတူဆို..သူတို့က ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲတွေကိုးကွ...
ပန်းနုရဲ့မိဘတွေက မရှိ တော့ဘူး၊ ဆုံးသွားကြပြီတဲ့...”

“ဘာလဲ...ဓာတ်ရှင်တွေထဲလို...ကားမှောက်ပြီး ဆုံးသွားကြတာလား..”

ကျွန်တော်၏ ခပ်ရွတ်ရွတ်အဆိုကြောင့် သူရက ရယ်သည်
ရန်နောင်က...

“ဘယ်လို ဆုံးတာလဲတော့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း သံတော်ဦး
မတင်တတ်ဘူး...”

“ဒါဆို အခု သူက သူ့အဒေါ်အိမ်မှာနေတာပေါ့...”

ဒေါက်နီနေသော ရန်နောင်ကို သူရက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးသည်။

“သူ့အဖေနဲ့ အခု သူလက်ရှိနေတဲ့အိမ်က သူဦးလေးနဲ့က
ညီအစ်ကိုဆိုတော့ သူ့အဒေါ် ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သူဦးလေးအိမ်ပေါ့ကွ။
အခုလက်ရှိနေတဲ့လုံးချင်းက ပန်းနုတစ်ဝက်၊ သူဦးလေးက တစ်ဝက် အဲဒီ လို...”

“အမွေဆိုင်ပေါ့ကွာ...ဒါနဲ့ တခြားဦးလေးတွေ
အဒေါ်တွေမရှိတော့ဘူးတဲ့လား”

“အေး....ငါသိရသလောက်တော့ အမျိုးအရင်းက
ဒီဦးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဒါဆို သူဦးလေးနဲ့ သူ့အဖေနဲ့က နှစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ရမယ်...”

သူရနှင့် ရန်နောင် အူကြောင်ကြောင်တွေ
တစ်ယောက်တစ်လှည့်မေးကြ။ ဖြေကြ လုပ်နေ သည်ကို နားထောင်ရင်း
ကျွန်တော်အိပ်ချင်လာသည်။

“ကဲ..ကဲ မီးပိတ်တော့ ငါ အိမ်ချင်လာပြီ...”

“အိပ်စရာလားကွ...ငါတို့နှစ်ကောင်က မင်းအတွက်
ပန်းနုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက် တွေ စုဆောင်းပေးနေတာကွ
ငါတို့နှစ်ကောင်တောင်မအိပ်သေးဘဲနဲ့ မင်းက အိပ်စရာလား”

ကျွန်တော့်စကားကို သူရကအထက်ပါအတိုင်းဆိုရင်း
ကျွန်တော့်ကိုသူခေါင်းအုံးဖြင့် လှမ်း ပစ်သည်။ ၎င်းခေါင်းအုံးကို
ကျွန်တော်ကမန်းကတန်းလှမ်းဖမ်းဖြစ်သည်။

“မင်းကြီးများ ဒီခေါင်းအုံးက ငါကိုယ်တော်မြတ် ခြေတော်တင်ဖို့
ဆက်သလာတာလား..”

ရွတ်နောက်နောက် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူရက ခွေး ကောင်ဟု
ရေရွတ်သည်။

“ငါနဲ့ ရန်နောင်နဲ့က မင်းအတွက် ခေါင်းတွေအခဲခံပြီး
စုံစမ်းနေသလောက် မင်းကတော့ လှုပ်တောင်မလှုပ်ဘူး။ တော်တော်လည်း
ဟုတ်တဲ့ကောင်...”

“ဟ ငါမှ မင်းတို့ပြောတဲ့ပန်းနုတွေ၊ ပန်းတုတွေကို ငါမှ မမြင်ဖူးတာကွ။
မမြင်ဖူးတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ငါက စိတ်ဝင်စားစရာလား။ ငါက မယားတရားမှ
မဟုတ်တာ။ ကဲ ငါအဲဒီ လိုပဲ ဒဲ့ပဲ ပြောတော့မယ်...”

သူရကို ကျွန်တော် ကန့်လန့်တိုက်ဖြစ်သည်။ ရန်နောင်က...

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့...တစ်ရက်တလေလေး
ခုနစ်နာရီလောက်ထကြည့်ပါလို့ ဆိုတာ မင်းက ထမှမထဘဲနဲ့။ မင်းမြင်ရင်
သဘောကျသွားမှပါ။ မင်းတစ်ခါပဲ ကြည့်ကြည့်လိုက်...”

“ကဲ မနက်ဖြန် ထကြည့်မယ်ကွာ...မင်းတို့ ဒီလောက်မှ
ညွှန်းနေကြရင်တော့ မနက်ဖြန်မှာ ငါကိုယ်တော်မြတ် သေချာပေါက်
ရှုစားတော်မူမယ် မင်းကြီးများ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင် မျက်နှာကြီးတွေ
ရှုံ့မဲ့သွားကြသည်။ တကယ်တော့ ပြီးပြီးရော

ကျွန်တော်ကတိပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ သူတို့ညွှန်းနေသော ကောင် မလေးကို သူတို့စိတ်ကျေနပ်အောင် ကြည့်ပေးလိုက်မည်။ ပြီး ရစရာမရှိအောင်ကို ပြောပစ်ဦးမည် ဟု စိတ်မှာတေးကာထားဖြစ်သည်။

“တောက်...ကြာလိုက်တာကွာ...မင်းတို့ရဲ့ ပန်းတုတွေ၊ ပန်းစစ်တွေက မလာသေးဘူးလား.. ငါက အစောကြီး မထဖူးဘဲနဲ့ ထထားရတာ နော်...မင်းတို့ငါ့ကို အလူးဖုတ်ထားကြတာလား..ငါ တင်းလာပြီ...”

ပွစိပွစိ ရွတ်နေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း သကောင့်သားနှစ်က မျက်နှာငယ်လေးတွေ နှင့် ခေါင်းကိုယ်စိကုတ်သည်။ ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘယ်လိုလဲဟူ သော သဘောဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ပြနေကြသည်။

“ပွစိပွစိ လုပ်မနေနဲ့ ကိုစိုင်း...အရင်ရက်တွေက...ဒီအချိန်ဆို ဒီလမ်းကနေ သွားနေကျ..ဒီ နေ့ မင်းစောင့်ကြည့်တဲ့နေ့မှ..ဘူပိတ်နေတာ..မင်းကိုက လာဘ်မကောင်းဘူး”

“အောင်မာမာ..ငါကပဲ ကြည့်ချင်လွန်းလို့ ထကြည့်နေတာမဟုတ်ဘူး... မင်းတို့နားပူနားဆာ လုပ်လွန်းလို့ ထကြည့်ပေးနေရတာ ကွ...ဒီမှာသူရ ဒီနေ့ပြည်ထောင်စုနေ့ ရုံးပိတ်ရက် ဒီတော့ ဆက်အိပ် အိပ်..”

“အာ...ဟုတ်ပြီနေဦး”

ကျွန်တော့်စကားပင် မဆုံးသေး...သူရက အလန့်တကြားနှင့်လက်ကာကာ နေဦး ဟု ဆိုသည်။

“ဘာလဲကွ...အလန့်တကြားနဲ့...”

ရန်နောင်က သူရနားရင်းကို ဖုန်းခနဲနေအောင် ရိုက်ရင်းဆိုသည်။

“ဒီနေ့ ပြည်ထောင်စုနေ့လေကွာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ပြည်ထောင်စုနေ့ဆိုတော့...သူတို့ရဲ့သင်တန်းလည်း ပိတ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မသွားကြတာပဲနေမှာပေါ့ကွ။”

“အာ..ဟုတ်သားပဲ...အဲဒါကို စောစောကမပြောဘူး”

ရန်နောင်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူရ၏ ဇက်ပိုးကို ဖုန်းခနဲ ရိုက်သည်။

“အစောကြီးကတည်းက သိရင် ငါလည်း အိပ်ရေးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်လည်း ရန်အောင့်နည်းတူ သူရ၏ ဇက်ပိုးကို ဖုန်းခနဲ ရိုက်ရင်း ပရန်တာမှ အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ဝင်လာသော ရန်နောင်၏ နောက်မှ ကပ်လိုက် လာရင်း သူရက...

“အစောကြီးကတည်းက သိရင် ငါလည်း ပရန်တာမှာ ခြေအညောင်းခံပြီး ထွက်စောင့်ပါ့ မလားကွ”

ဟု အောင့်သက်သက်ထအော်သည်။

“ဟဲ့...ဝင်သွားပြီတော့...”

“ဘာဝင်သွားတာတုန်း အလန့်တကြားနဲ့...”

မှန်ဘီလူးတစ်လက်ဖြင့် ပြတင်ပေါက်ကြားမှ ချောင်းနေသော မူယာ့ကို ကေသီက အထက်ပါ အတိုင်းဆိုသည်။

“ဘာဝင်ရမှာလဲ...သုံးယောက်စလုံး ပရန်တာကနေ အခန်းထဲဝင်သွားပြီလို့..ပြောတာ..”

“အစောကြီးကတည်းက အဲဒီ လိုပြောမှာပေါ့...အလန့်တကြားနဲ့ဆိုတော့

ဘာများလဲလို့... ငါ့မှာ ကော်ဖီဖုန်းတောင် ဖိတ်တော့မလို့..ကဲ..လာ..လာ
ကော်ဖီသောက်”

ကေသီက သူမနှင့် မူယာ့ကိုခေါ်ရင်း ကော်ဖီခွက်များကို
စားပွဲပေါ်ချသည်။

“ငါက ပန်းနုလက်ထဲ မှန်ဘီလူးထည့်ပေးဖို့ စက္ကန့်ပိုင်းအလိုမှာ
သူတို့သုံးယောက် အိမ်ထဲ ဝင်သွားကြတာ..”

“အေးဟယ်...ပန်းနုကိုမြင်ဖူးစေချင်ပါတယ်ဆိုနေမှ”

ကော်ဖီကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်သောက်ရင်းက အားမလိုအားမရဖြင့်
ဆိုသော သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်ကိုကြည့်ရင်း သူမ ရယ်ဖြစ်သည်။

“အရပ်အရှည်ဆုံးနဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က စိုင်းဆမ်ဖတဲ့။ သူက ရှမ်း၊
နောက်အရပ် သိပ်မရှည်တဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက မျက်မှန်နဲ့တစ်ယောက်က သူရတဲ့။
သူကျတော့ ပလောင်လူမျိုး။ အဲ နောက်ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကျတော့
ခွန်ရန်နောင်တဲ့။သူကကျတော့ ပအိုင့်...”

“သိလှချည်လား”

တစ်ယောက်ချင်းစီ၏ နာမည်တို့ကိုရှင်းပြနေသော
ကေသီကိုအရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် သူမ စဖြစ်သည်။ ကေသီက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဒီလိုပဲလေ
ဟုဆိုသည်။

“ဒါနဲ့စကားမစပ်...သန်ဘက်ခါဆို Valentines Day
ရောက်ပြီနော်..ငါတို့သုံးယောက်မှာ သုံးယောက်စလုံးက ရည်းစားမရှိတော့
ချောကလပ်ကျွေးမယ့်သူမရှိ။ နှင်းဆီပန်းပေးမယ့်လူမရှိနဲ့၊ အားငယ်စရာတော့လည်း
အကောင်းသား...”

မဆီမဆိုင် ထညည်းသော မူယာ့စကားကို ကေသီက အေး

ဒါလည်းဟုတ်တာပဲဟုထောက် ခံသည်။

“အာ နင်တို့ကလည်း နှင်းဆီပန်းများ ငါ့အိမ်ကခြံမှာ ကြိုက်သလောက် လာခူးလို့ရတယ်၊ ချောကလပ်ကို Valentine sDay မှမဟုတ်ဘူး..အခုစားချင်လား အခုဝယ်ကျွေးမယ်။ နင်တို့ကို လေ ဖာလိုက်တောင် ဝယ်ကျွေးလို့ရတယ်... ဘာရည်းစားမှမလိုဘူး..ဟုတ်ဘူးလား..”

“မဟုတ်ဘူး”

သူမ၏ စကားကို မူယာရော ကေသီကပါ မဟုတ်ဘူး ဟုငြင်းသည်။
ကေသီ မတူဘူး ဟု ဆိုသည်။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့မတူရမှာလဲ။ ငါ့ပန်းခြံထဲက ပန်းကမှအခုခူး အခုရ ပိုတောင်လတ်ဆတ် သေးတယ်။ ချောကလပ်ကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။ ဘာ Brand စားချင်လဲ။ လမ်းထိပ် ကမုန့်ဆိုင်မှာ အစုံရှိ...အကုန်ရှိကဲ... ပြော..ဘာမတူတာလဲ”

သူမ၏ စကားအဆုံးမှာ ကေသီနှင့်မူယာက
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ခါသည်။

ပြီး မူယာက သူမကိုကြည့်ကာ...

“ပန်းနု...ပန်းနု...ဒီအတိုင်းသာဆို..ဗေဒင်ကြည့်စရာမလိုဘူး
နင်အပျိုကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟဲ့ အပျိုကြီးဖြစ်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ...အပူအပင်တောင်ကင်းသေး”

ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသော သူမကို ကေသီက ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးပန်းနုရဲ့...ဘာတဲ့ လမှကင်းသောညဉ့်သည်
မတင့်တယ်ရာ။ လှိုင်းတံ ပိုးမှကင်းသော သမုဒ္ဒရာသည်မတင့်တယ်ရာ၊
ဟင်္သာမှကင်းသော ရေကန်သည်မတင့်တယ်ရာ။ လင်မှကင်းသော

ကညာပျိုသည်လည်း မတင့်တယ်ရာ ဆိုတဲ့ လောကနီတိအဆိုကိုလည်း ကြားဖူး
တယ်မဟုတ်လား”

“တံခွန်မရှိသောဘုရား၊ အလံမရှိသော ရထား၊ နောက်ဘာဆိုလားပဲ။
မောင်တစ်ကျိပ်ပင် ရှိလင့်ကစား မတင့်တယ်ဘူးတဲ့။ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။
ရှေ့ထုံးလည်း မပယ်နဲ့ ဈေးသုံးလည်း မလွယ်နဲ့တဲ့”

ဆရာမကြီးတွေစတိုင်လ်နှင့်ဆိုသော မူယာနှင့်ကေသီကိုကြည့်ရင်း သူမ
ဟက်ခနဲရယ် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့...နှစ်ထောင့်ရှစ်ရောက်နေပြီလေဟယ်...ရှေးထုံးကြီးက
မပယ်နိုင်သေးဘူးပေါ့ ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ် ရှေးတုံးကိုမပယ်ချင်လို့ ယောက်ျားကို ယူဖြစ်အောင် ယူ ဦး
မှာ..”

“ငါလည်း ယူ...ဦး...မှာ”

မူယာနှင့် ကေသီ၏ စကားအဆုံးမှာ သူမတို့သုံးယောက်သား
ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

မုန့်ဆီကြော်ကတော့ ဘယ်နေမှန်းမသိ။

လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသော ရန်နောင်နှင့်သူရကို Show Room ထဲမှာများ
ရှိနေမလားဟု ရုံး ခန်းထဲမှ ထွက်ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ခဏလေး စောင့်ပေးပါလား ညီမ...ကားက အခုလေးတင်
ထွက်သွားတာဆိုပေမယ့် သိပ်မကြာပါဘူး”

အရောင်းစာရေးမနှင့် စကားဆိုနေသော Customer၏ စကားသံချိုက ကျွန်တော့်နားစည်မှာ လာ၍ ရိုက်ခတ်သည်။ ညီမလေးက ပြန်ချင်နေပြီတော့ ဟူသော စကားသံလေး။

ကြည့်ရတာ Customer များကို အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးနေကျ ကားကအခြား Customer တစ်ဦးဦးကိုလိုက်ပို့ပေးနေသည်နှင့်တူသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် စိတ် ကောင်း ဝင်နေ သလိုလိုရှိနေသည်မို့ အပျင်းပြေသဘောမျိုး လိုက်ပို့ပေးဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ် လိုက် သည်။

“Customer တွေက အများကြီးပဲလား မယု...”

အရောင်းစာရေးမကို ကျွန်တော်လှမ်းမေးဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် နောက်ကနေ လှမ်းမေး လိုက်သည်မို့ လန့်သွားဟန်တူသော Customerက ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဖွာ ခနဲလွင့်မျောသွားသော ဆံနွယ်များအောက်မှာ ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာနုနုလေးတစ်ခုကို ကျွန် တော်ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည် ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင် မိသည်။ တော်တော်ကြီးကိုလှသော ကောင်မလေး။ ဆံပင်တွေ ဖွာခနဲလွင့်ပဲအသွားမှာ သူမပန် ထားသော ပန်းပွင့်က လွင့်ပျံ့ကျလာသည်မို့ ကမန်းကတန်းကျွန်တော်လှမ်းဖမ်းပေးဖြစ်သည်။ အဝါရောင်နှင်းဆီပန်းကို ကျွန်တော်လက်ထဲမှာ တိကျစွာဖမ်းမိသည်။

“ရော့....”

လက်ထဲရောက်ရောက်ချင်း ပြန်ပေးသော ပန်းကို သူမက ရှက်ရှက်ဖြင့်ခေါင်းကို ငုံ့ထားရင် က လှမ်းယူသည်။

အို....ဘယ်လောက်တောင် အရှက်အကြောက်ကြီးပြီး ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်မလေး ပါလိမ့်။ တောက်လျှောက်ကြီး ငမ်း...အဲလေ ငေးနေသော ကျွန်တော့်ကိုသတိဝင်စေခြင်းငှာ မယုက ချောင်းကိုဟန့်သည်။

“အဟမ်း...အဟမ်း....”

ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“Laptop တစ်လုံးနဲ့ Desktop တစ်လုံးတည်းပါ။ ကိုစိုင်း ပို့ပေးမလို့လား....”

“ဟုတ်ကဲ့....”

ကျွန်တော်နှင့် မယုပြောသောစကားများကြောင့် ကောင်မလေး ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ ဆတ်ခနဲ ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာမှာ ဝင်းပကာသွားသည်။

ကားနောက်ခန်းထဲသို့ Computer နှစ်လုံးစလုံးထည့်ပြီးသွားသောအခါ သူမက အားတုံ့ အားနာဟန်ဖြင့် ကားထဲမဝင်သေးဘဲ ရပ်ကာနေသည်။

“လာတက် ညီမလေး...”

မယုက သွက်သည်။ ဖျက်ခနဲ ကားရှေ့ခန်းပြင်တင်းပေါက်ဆီရောက်သွားကာ ဆတ်ခနဲ ခပ်သွက်သွက်ဖွင့်ပေးသည်။

ကောင်မလေးက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွကိုက်ရင်း ကားထဲမှာ မဝံ့မရဲ ဝင်ထိုင်သည်။

မယု ဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်ကို လိုက်ကြည့်နေသော ကောင်မလေးကို ငေးရင်း လိပ်စာ မေးဖို့ကို သတိရသည်။

“ဘယ်ကို ပို့ပေးရမလဲ မသိဘူး”

“....ကိုပါ”

သူမပြောနေရာက ကျွန်တော်ရင်းနှီးသောနေရာပင်ဖြစ်သည်။

ကားကိုပါကင်ထဲမှ မောင်း ထွက်ခဲ့ရင်း စိတ်တွေက တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ဖြစ်နေသည်။

ကောင်မလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။ လိပ်စာသိထားရမှာမို့ ဆိုးတော့မဆိုး။ ခက်တာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မကျွမ်း...

ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့်ဖုန်းက ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ ထမြည်သည်။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ကောင်မလေး၏ ဖုန်းကလည်း သူမ၏ လက်ဆွဲအိတ်လေးထဲမှ ထ၍ မြည်သည်။

“ဟဲလို”

နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူ ဟဲလိုမိကြသည်မို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြူးတိပြူးကြောင် ဖြင့် ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သောဖုန်းက ရန်နောင်၏ ဖုန်းဖြစ်သည်။

“အေး ပြော သူငယ်ချင်း...”

“ဘာ...ပြော..သူငယ်ချင်းလဲ။ စိတ်မဝင်စားဘူး ဘာဘူး ညာဘူးနဲ့ အခုတော့ ကားပေါ်တောင်တင်လို့”

“ဘာလဲကွ”

“ရှုံးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့...ငါရောသူရပါ...
သေသေချာချာမြင်လိုက်တာ မင်းတို့က အ ထွက်...ငါတို့ကအဝင်..”

“အေးလေ...အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ..”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ...မင်းပြောတော့ ပန်းတုတွေ၊ ပန်းစစ်တွေ
စိတ်မဝင်စားဘူးဆို..”

“အေးလေ...အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ...”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွ...မင်းပဲ ပန်းနုကို ကားပေါ်တင်သွားပြီး...”

“ဘာ....”

“ကမ္ဘာကြီးက စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ရပ်တန့်ကာတိတ်ဆိတ်လို့သွားသည်ဟု
ကျွန်တော် ထင်နေမိ သည်။”

